A versenyhorgász feljegyzése

Egyre több helyen jelennek meg az úgynevezett horgásztavak. Mit is jelent ez a kifejezés? Annyit, hogy ezekben a vizekben zömében pontyok laknak, így az ide érkezők nagy eséllyel foghatják meg életük halát viszonylag rövid idő alatt. Ez ékes példája annak, hogy a kínálat hogyan igazodik a kereslethez.

Kezdjük az elején! Sokat tanakodtam, hogy a jó néhány tó közül melyiknek szenteljek fél napot. A legbiztosabbnak az tűnt, ha egy kis kiterjedésű tóra megyek, ahol nagy esélyem van rövid idő alatt halat fogni. Munka után gyorsan bedobáltam a kocsiba a motyómat, nem nagyon néztem, mit is viszek, csak már mehessek. A legnagyobb meglepetést nekem a parkoló autók száma okozta. Már messziről láttam, hogy baj lesz! Hát az is lett. Egy gombostűt nem lehetett volna úgy elejteni, hogy az ne egy vödörbe vagy horgászszékre essen. Több dolog is meglepett. Az egyik mindjárt ennek a tónak a létezése, hiszen eddig nem is tudtam róla, hogy van. A másik, hogy ez az icipici tó állítólag nagyobb pontyok élőhelye. Hát, a vízre nézve ezt nem nagyon tudtam elhinni. Összegezve, két választásom volt. Vagy hazamegyek és egész délután horgot kötözgetek, vagy leülök egy olyan vízre horgászni, amire ránézve sok minden más eszembe jut! A tó népszerűsége a napijegy váltásakor egyből feltűnt, hiszen jóval olcsóbb ide a zsuga, mint a többi tóra. Őszintén szólva nem volt túl bizalomgerjesztő! Mivel ez egy tényleg pici tó, beülés előtt konzultáltam a már tavon horgászókkal, hogy mégis hol nem zavarok. A burkolt válaszuk az volt, hogy mindenhol! Na, végül is leültem a nyelv közepére. Ráadásul mindenütt fák voltak, így már a bedobás is izgalmas vállalkozásnak tűnt. Megmondom, elég kilátástalannak tűnt a helyzet. A hosszú előkés pecával terveztem elütni az időt, hátha él valami „egyéb" hal is a vízben. A másik, rövid előkés végszerelékkel pedig csakis a nagy pontyok lehettek célpontok. Az etetőanyag is amolyan „minimal design" volt. Egyszerű és nagyszerű! Nem hoztam semmi halas kaját, pedig az ilyen vizeken nagy pontyra az lenne az alap. Mindenesetre bekevertem a kukoricás kaját némi aromával meglocsolva. Az alapozó etetést nem akartam erőltetni, ugyanis a „szomszédok" árgus szemekkel néztek már így is. Ha csobogni kezdek, lehet, hogy be is dobnak a vízbe. „Velem aztán nem"... ha én etetni akarok, így vagy úgy... de fogok is! A hosszú előkével nagyon sok kapásom volt, az apró snecik és ilonák folyamatosan nyaggatták a csalimat. Meg ritkán fogtam őket, olyan pirinyók voltak, de legalább elszórakoztattak. Persze eközben nem hanyagoltam el a fő csapásiránynak számító rövid előkés horgászatot sem. Ezen folyamatosan cserélgettem a csalit. Lényegében az összes rendelkezésre álló kukoricát végigpróbáltam egy óra alatt, majd kezdtem elölről az egészet. Nem vittem túlzásba, mindössze egy szem kukó került a hajszálelőkére. Ennyi, és nem több!

Már lassan két órája vallattam a vizet, de komoly kapást még nem tudtam elérni, mit mondjak a tavon senki sem jutott el halfogásig... Viszont, ami biztató volt, hogy néha láttam halfordulást, de nem vagyok biztos benne, hogy nem egy ragadozóhal zavarta csupán a sneciket. Tudom, hogy közhelynek tűnik, de ennyi kapástalan perc után már biztosra vettem, hogy hal nélkül úszom meg a kirándulást. Szuggeráltam a spiccet, nem is hiába! Térültem, fordultam, majd valami gyanúsat észleltem. Én lepődtem meg a legjobban, mikor a spicc erősen, ám méltóságteljesen, lassan görbülni kezdett. Bevágtam! A megakasztott halon már egyből éreztem, hogy testes példány lesz. A kisebb pontyok az első pillanatokban kirohannak, de a nagyok csak ritkán. Ez sem szaladt sehova, csak amolyan rátartian húzott oldalra, de egész könnyen engedte magát irányítani. A hal egy ideig jámbor volt. Azt éreztem, hogy egy nehéz testtel van dolgom. A szélében azonban megmutatta igazi arcát. Erőteljes kirohanásokat produkált és a világ minden kincséért sem lett volna hajlandó elemelkedni a fenéktől. Nem mertem durván bánni vele, hiszen több mint két órát vártam erre a halra. Szépen nyugodtan sétáltattam vagy negyedórát a lábam alatt, mire elkezdte eregetni a buborékokat. A szélében ideges lett szegénykém, és néhány méter zsinórt kellett neki adnom, hogy kitombolja magát. Ez már a végjáték. Gyere már fel! Innentől kezdve már csak kétszer kellett meglevegőztetni és szinte önszántából csúszott bele a merítőbe. Most mit mondjak, fülig ért a szám, hiszen már teljesen reményvesztett állapotban voltam, mikor ez a szép ponty elmarta a csalit. Elfáradtunk mindketten. A horog tökéletesen akadt, ráadásul a szakáll nélküli horog azon az úton jött kifelé is, amin befelé, így nem tépte szét a hal amúgy megviselt száját. A matracon még fotózkodtunk egyet, aztán lemértem. Ezért aztán megérte! A nagyméretű és bevonatos merítőből sérülésmentesen engedhető vissza még ez a szép hal is. Kíméletes visszaengedés után nagy reményekkel csaliztam újra, hátha lesz még valami akció az etetésen. Persze nem volt. Még másfél órányi ücsörgés után – szégyen, nem szégyen – feladtam a reménytelen küzdelmet, összepakoltam.

Hazafelé, az autóban gondolkodtam, hogy van-e értelme ezt megírni. Nem szeretném, ha az én cikkem miatt bárki is rosszat gondolna erről a vízről, pedig mindig sokan pecáznak, így biztos jól van halasítva. Ha tetszik, ha nem, megkaptam, amiért idejöttem, hiszen rövid idő alatt fogtam egy nagytestű pontyot. Végül is négy órát, ha horgászhattam. Ráadásul voltak a tavon ígéretesebb helyek is, ahol a nap folyamán többször is látható volt a halak jelenléte, azonban azokat nem tudtam meghorgászni, mivel igen „barátságos" szomszédjaim azokat kisajátították, ők viszont nem tudtak élni a lehetőséggel.

Igen, hiába a kis víz, sok hal, egyáltalán nem mindegy, hogy mit és hogyan kínálunk fel a halaknak! Nem véletlen, hogy a többiek egész napi eredménye kevesebb volt, mint az én négy órámé. A hal szép komótosan elúszott. Bizony, meg kell dolgozni azért, hogy ne üres kézzel, hanem szép emlékekkel menjünk haza. A négy órából én mindössze húsz percet töltöttem el halfogással, ám a küzdelem ezzel a szép hallal megérte a befektetést. Szóval, aki szeretné emlékezetessé tenni a hétvégét egy közel hetes potykával, annak csak ajánlani tudom, hogy próbálkozzon bátran, akár ilyen pici tavakon is.

Egy versenyhorgász

Téli szünet: október 1. – március 31.

Fővédnök:
Metalmania d.o.o.
www.metalmania.rs

Nyitva tartás: 06-18 óráig hétvégenként.
Bejelentkezés kötelező!
50%-os **kedvezmény**ben részesülnek a 65 évnél idősebbek, nyugdíjasok, ifik, nők, rokkantak.

Martonos, Slatina 2.
info-sales:
tel: +381/24/875-501 mob: +381/63/7488-149
info@salas-tandari.com **www.salas-tandari.com**